

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2021

ΕΤΟΣ ΜΒ΄

ΑΡ.493 - 494

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. Β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. Δ' 18-23

4 Ιουλίου 2021

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή του ευαγγελιστή Ματθαίου μάς περιγράφει την αρχή της δημόσιας δράσης του Χριστού, αφού έχει προηγηθεί η σύλληψη του Ιωάννου του Προδρόμου. Η διδασκαλία του Προδρόμου για τον ερχομό του Μεσσία, το φως του Προδρόμου που καθοδηγούσε τους ανθρώπους έφτασε στη δύση του, αφού ανέτειλε πλέον «ο ήλιος της δικαιοσύνης», ο Χριστός, με το εκτυφλωτικό φως της θεότητάς Του.

Όπως είδαμε την περασμένη Κυριακή, στην ευαγγελική περικοπή για τη γιορτή των Αγίων Πάντων, η θυσιαστική αγάπη προς τον Χριστό πρέπει να είναι απόλυτη, εγκαταλείποντας ότι μπαίνει ανάμεσα στην προσωπική πορεία μας, για να τον ακολουθήσουμε. Οι Άγιοι πρέπει να είναι το παράδειγμά μας, ως προς τον τρόπο που αυτοί ακολούθησαν τον Χριστό. Στο σημερινό Ευαγγέλιο, η Εκκλησία μας παρουσιάζει ακριβώς αυτόν τον τρόπο της άμεσης ανταπόκρισης στο κάλεσμα του Χριστού και μας καλεί, να Τον ακολουθήσουμε κι εμείς, όπως οι πρώτοι μαθητές Του και μετέπειτα Απόστολοι και συνεχιστές του έργου Του.

Ο Κύριος περπατούσε στην όχθη της λίμνης της Γαλιλαίας, όπου βρίσκονταν παράδες πολλοί έτοιμοι για ψάρεμα. Ξεχώρισε από αυτούς μια βάρκα στην οποία βρίσκονταν δύο αδέρφια, ο Σίμωνας Πέτρος και ο Ανδρέας. Τους λέει: «ακολουθήστε με και θα σας κάνω αλιείς ανθρώπων» αντί ψαριών. Θα τους ασφαλίσετε στα δίχτυα της πίστης, οδηγώντας τους στη Βασιλεία των Ουρανών. Αυτοί αμέσως Τον ακολούθησαν και, προχωρώντας ο Χριστός, απηύθυνε την ίδια πρόσκληση και σε άλλους δύο ψαράδες, τους υιούς Ζεβεδαίου, τον Ιάκωβο και Ιωάννη. Και αυτοί αμέσως εγκατέλειψαν τη βάρκα και τον πατέρα τους και Τον ακολούθησαν.

Ο Ιησούς περιόδευσε όλη τη Γαλιλαία κηρύσσοντας στις συναγωγές των Ιουδαίων τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού και θεράπευε κάθε είδους ασθένεια των ανθρώπων.

Και στις δύο κλήσεις του Χριστού οι πρώτοι τέσσερις μαθητές, όπως μας λέει το Ευαγγέλιο, «εὐθέως ἀφέντες τὰ δίχτυα, τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα» Τον ακολούθησαν, εγκαταλείποντας το βιοποριστικό τους επάγγελμα, που δεν αφορούσε μόνο τους ίδιους αλλά και τις οικογένειές τους. Η επιλογή από τον Χριστό των ψαράδων της Γαλιλαίας δεν ήταν τυχαία. Επέλεξε ως μαθητές Του απλούς ανθρώπους της καθημερινότητας, βιοπαλαιστές και έτοιμους να ακούσουν και να δεχτούν την αλήθεια του Ευαγγελίου Του.

Η άμεση ανταπόκριση από τους αλιείς, τους αξίωσε να γίνουν αληθινοί μαθητές του Χριστού και Απόστολοι των διδασκόντων Του, πρωτοστάτες του Ευαγγελίου Του και θεμελιωτές της Εκκλησίας Του.

Το παράδειγμα των πρώτων μαθητών πρέπει να το ακολουθήσουμε και εμείς σήμερα, χωρίς αναβολές για αύριο και προφάσεις υποχρεώσεων, αφού σήμερα δεν χρειάζεται να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας ή τις

οικογένειάς μας, αλλά μέσα από την καθημερινότητά μας, μαζί με τους οικείους μας και τους υπόλοιπους συνανθρώπους μας, ακολουθώντας τις εντολές του Χριστού, να Τον αγαπήσουμε και να οδηγηθούμε προς Αυτόν, για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Μετά την κλήση των πρώτων μαθητών, ο Χριστός, ξεκίνησε το κοσμοσωτήριο έργο Του, «διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρῦσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.».

Τη διδασκαλία του ο Χριστός, για τον ερχομό της Βασιλείας του Θεού, δεν την αφήνει μόνο στα λόγια αλλά την αποδεικνύει και με έργα προσφοράς προς τον λαό, αφού θεράπευε κάθε αρρώστια των ανθρώπων. Τα λόγια του Ιησού, ήταν θεραπεία για τη ψυχή μας, οι πράξεις Του, σωματική θεραπεία από κάθε ασθένεια. Κατά παρόμοιο τρόπο, τα έργα κάθε Ιεροκήρυκα αλλά και κάθε πιστού Χριστιανού, πρέπει να δίνουν αξία στα λόγια και την πίστη, γιατί χωρίς έργα η πίστη είναι νεκρή.

Η κλήση του Χριστού προς τους ανθρώπους για να Τον ακολουθήσουν είναι διαχρονική. Απευθύνει την ίδια ακριβώς πρόσκληση και σε μάς σήμερα, ώστε να μας αναπαύσει από τα πολλά φορτία της σύγχρονης ζωής. Όπως μας λέει χαρακτηριστικά, και σε άλλο σημείο. «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἐγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Μας καλεῖ να Τον ακολουθήσουμε, μέσα από την εφαρμογή του Ευαγγελίου Του. Μας καλεῖ, όμως, και μέσα από τα φιλάνθρωπα έργα Του προς τους ανθρώπους. Μας καλεῖ να αφήσουμε την αμαρτία, που μας απομακρύνει από κοντά Του, και να ακολουθήσουμε τον δρόμο που ο Ίδιος μας υπέδειξε .

Η ανταπόκρισή μας πρέπει να είναι άμεση και αποφασιστική. Δεν πρέπει να την αναβάλουμε για πιο μετά, για αύριο ή για τα επόμενα χρόνια, αλλά άμεσα να αφήσουμε τα δίχτυα της καλοπέρασης, του εφησυχασμού και του υλισμού και να ακολουθήσουμε πρόθυμα τη ζωή της Εκκλησίας. Οι Απόστολοι «εὐθέως» τα ἄφησαν ὅλα και ἀκολούθησαν τον Χριστό. «Εὐθέως» κι εμείς σήμερα, να ακολουθήσουμε τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας. Αμήν.

π. Χρίστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33

11 Ιουλίου 2021

«Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ' 33)

Η βασιλεία του Θεού είναι το σημαντικότερο «δώρο του Θεού» προς τον άνθρωπο. Η βασιλεία του Θεού, είναι μια κατάσταση αιωνιότητας, αγιότητας, δικαιοσύνης και αγάπης, όπου ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να βλέπει τον Θεό, αλλά και να απολαμβάνει τα αγαθά της παρουσίας του. Αυτό το «δώρο του Θεού» το απαξίωσε ο άνθρωπος μέσα από την πτώση του και άρα και τη συνειδητή άρνηση του να προχωρήσει από το «κατ' εικόνα» στο «καθ' ομοίωσιν Θεού».

Παρά την απαξίωση αυτή του ανθρώπου, εντούτοις εξακολουθεί να υφίσταται σαν προσφορά προς τον άνθρωπο η βασιλεία του Θεού και την ίδια στιγμή αυτή να γίνεται κατορθωτή μέσα και από τη δική του προσπάθεια. Μάλιστα το «ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού» του σημερινού ευαγγελίου, έρχεται να υπενθυμίσει κατά τρόπο εμφαντικό, ότι δεν αποκλείονται άλλες επιθυμίες της ζωής του. Ιδιαίτερα δε ότι η βασιλεία του Θεού δεν επιβάλλεται, αλλά επιτυγχάνεται και μέσα από την προσωπική συμβολή του κάθε ανθρώπου. Τούτο επιβεβαιώνει το αίτημα της Κυριακής προσευχής «ελθέτω η βασιλεία σου γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Δηλαδή «είθε να έρθει η βασιλεία σου, είθε να γίνει το θέλημα σου και από τους ανθρώπους, όπως γίνεται από τις ουράνιες δυνάμεις».

Ευχόμαστε, λοιπόν, όχι για να κάμει ο Θεός ότι θέλει, αλλά για να μπορέσουμε να κάμουμε εμείς ότι θέλει ο Θεός. Παρακαλούμε, αλλά την ίδια στιγμή αγωνιζόμαστε ούτως ώστε μέσα από τις δικές μας πράξεις, μέσα από τον καθημερινό τρόπο της ζωής μας να γίνεται, να εκπληρώνεται το θέλημα του Θεού.

Η εκπλήρωση του θελήματος του Θεού μπορεί να εκφράζεται μέσα από την αποσιροφή του κακού και την αποξένωση από τα πάθη. Παράλληλα θα πρέπει να εκφράζεται και θετικά από τη στοργή και την αγάπη για τους άλλους. Μέσα από την προσευχή, την πίστη και την υπομονή την ώρα της δοκιμασίας. Ακόμα μέσα από την ζωντανή ελπίδα που διαλύει το σκοτάδι της απελπισίας και δίνει την πραγματική χαρά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας. Γιατί ο Χριστός, παρ' όλο που ήμασταν ακόμη ανίκανοι να κάνουμε το καλό, πέθανε για μας τους ασεβείς ανθρώπους, στον προκαθορισμένο καιρό» (Ρωμ. ε' 5-6). Κατά συνέπεια, αν ο καθένας συναισθάνεται αυτή την προσφορά που συνέβαλε στη συμφιλίωση του με τον Θεό, τότε θα πρέπει να την επιβεβαιώσει με έργα. Θα πρέπει ακόμα να συνειδητοποιήσει ότι αν ο Χριστός πρόσφερε το μέγιστο, τότε δεν θα αρνηθεί να προσφέρει το υποδεέστερο.

Αν μας πρόσφερε το αναγκαίο για την ψυχή, τη σωτηρία, τότε να' μαστε βέβαιοι ότι δεν θα αρνηθεί να μας προσφέρει και τα αναγκαία για το σώμα. Μας παρουσίασε μάλιστα σήμερα σαν παράδειγμα τα πουλιά και τα αγριολούλουδα. Τα πρώτα τα συντηρεί χωρίς να χρειάζονται αποθήκες. Τα δεύτερα τα κοσμεί, τα ντύνει μεγαλόπρεπα έστω κι αν σήμερα υπάρχουν κι αύριο θα τα ρίξουν στη φωτιά. Αν όμως ο Θεός φροντίζει γι' αυτά, τότε μας λέει «δεν θα φροντίσει πολύ περισσότερο για σας, ολιγόπιστοι», και καταλήγει: «Μην έχετε, λοιπόν, άγχος και μην αρχίσετε να λέτε «τι θα φάμε;» ή «τι θα πιούμε;» ή «τι θα ντυθούμε;» γιατί για όλα αυτά αγωνιούν όσοι δεν εμπιστεύονται το Θεό· όμως ο Ουράνιος Πατέρας σας ξέρει καλά ότι έχετε ανάγκη απ' όλα αυτά. Γι' αυτό πρώτα απ' όλα να επιζητείτε τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματος του, κι όλα αυτά θα ακολουθήσουν».

Τα πιο πάνω λόγια του Κυρίου δεν έχουν σαν στόχο να μας καταδικάσουν σε αδράνεια, ούτε και να μας εμποδίσουν από του να είμαστε συνετοί και προνοητικοί. Ο Κύριος θέλει να μας προφυλάξει από την περιττή και αγωνιώδη φροντίδα. Ιδιαίτερα δε, θέλει να μα προφυλάξει από την ψευδαισθηση ότι η ασφάλεια βρίσκεται στα υλικά αγαθά. Η ασφάλεια για τον άνθρωπο είναι μόνο ο Θεός γιατί είναι ο μόνος αιώνιος, ενώ τα υλικά αγαθά έρχονται και παρέρχονται. Εκείνο που χρειάζεται από μέρους του ανθρώπου είναι να εμπιστευθεί τον Θεό και να ζητήσει τη βοήθεια Του και να ευλογήσει το όποιο έργο επιτελεί. Επίσης πρέπει να είναι σε θέση να διακρίνει ότι δεν είναι πάντα ο δικός του ζήλος, η δική του εργατικότητα που επιτυγχάνει τα πάντα, αλλά ότι σ' αυτή την «επιτυχία» μεγάλη είναι και η συμβολή της πρόνοιας του Θεού. Ας θυμηθούμε και τη σχετική παράκληση στη θεία Λειτουργία «υπέρ ευκρασίας αέρων, ευφορίας των καρπών της γης και καιρών ειρηνικών».

Κατά συνέπεια, ο άνθρωπος καλείται μέσα από τη δική του προσπάθεια, να γίνει συνδημιουργός με τον Θεό και όχι να αντικαταστήσει τον Θεό. Ο άνθρωπος καλείται να κάνει ότι είναι ανθρωπίνως δυνατόν, να ιεραρχήσει τις προτεραιότητές του, κάνοντας διάκριση ανάμεσα στο μέσο και τον σκοπό της ζωής. Τα υλικά αγαθά είναι το μέσο που θα μας βοηθήσουν να περάσουμε από το «ζην» της παρούσης ζωής, στο «ευ ζην» ή το «όντως ζην» της μελλούσης ζωής. Με τον τρόπο αυτό θα επιβεβαιώσουμε ότι τελικός μας στόχος είναι η βασιλεία του Θεού και όχι οι βασιλείες του κόσμου.

Αδελφοί μου, όσοι οραματιζόμαστε τη βασιλεία του Θεού ας εργαστούμε και για την επικράτησή της. Ας αντιταχούμε σε ότι σφαγιάζει τη δικαιοσύνη και σκοτώνει την αγάπη και που δυστυχώς, είναι κυρίαρχο στοιχείο στις μέρες μας. Ας επικαλεστούμε το «ελθέτω η βασιλεία σου», αλλά ας συμβάλουμε με έργα στην ολοκλήρωση του αιτήματος «γενηθήτω το θέλημα σου ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ. στ' 10). Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ' ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝ.)

Απόστολος: Ττ. γ' 8 - 15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14 - 19

18 Ιουλίου 2021

Είναι ομολογία του ίδιου του Χριστού ότι Εκείνος είναι το «φως του κόσμου» και όσοι Τον εμπιστεύονται και Τον ακολουθούν γίνονται κι εκείνοι φως: «Υμείς εστέ το φως του κόσμου». Μας διαβεβαίωσε, ακόμα, ότι αυτοί που Τον ακολουθούν δεν θα πορευθούν στην πλάνη και στο σκοτάδι. Γι' αυτό, άλλωστε, και ο απόστολος Παύλος μάς προτρέπει να ζούμε και να συμπεριφερόμαστε ως «τέκνα φωτός». Το φως, όμως, είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την αλήθεια. Ο Χριστός είναι το φως του κόσμου γιατί είπε επίσης: «Εγώ ειμί η αλήθεια». Φως και αλήθεια συμβαδίζουν. Ενώ, αντίστοιχα, το σκοτάδι είναι συνδεδεμένο με το ψέμα και την πλάνη.

Θα μπορούσε, βέβαια, να πει κάποιος ότι αυτά δεν ισχύουν σήμερα. Σήμερα έχουμε γνώση, επιστήμη, τεχνολογία. Επιτεύγματα που μας καταπλήσσουν καθημερινά. Σήμερα έχουμε φώτα, «χιλία φώτα». Δυστυχώς, όμως, συχνά λείπει το ένα φως, που είναι ο Χριστός, που είπε: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Κανείς πριν ή μετά από Εκείνον δεν τόλμησε να πει κάτι τέτοιο.

Οι άγιοι Πατέρες, που εορτάζουμε και τιμούμε σήμερα, κατέστησαν «αστέρες πολύφωτοι του νοητού στερεώματος» γιατί αγωνίστηκαν για τη διαφύλαξη της αλήθειας της ορθοδόξου πίστεως. Με πολλούς αγώνες και θυσίες αλλά και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος κατόρθωσαν μέσα, κυρίως, από τις Οικουμενικές συνόδους να αποκρυσταλλώσουν αυτή την αλήθεια, και να την παραδώσουν στην Εκκλησία αυθεντική και ανόθευτη. Λειτουργήσαν, δηλαδή, ως πνευματικά φίλτρα, προκειμένου να απομακρύνουν κάθε είδους αιρετικά στοιχεία που προσπάθησαν να εισβάλουν και να προσβάλουν την αλήθεια πίστεως. Ορθώς, λοιπόν, η Εκκλησία επέλεξε σήμερα να διαβάζεται η συγκεκριμένη ευαγγελική περικοπή, που παρομοιάζει τους αγίους Πατέρες με κάτοπτρα φωτός «διαχέοντα εν τω κόσμω την του Ευαγγελίου αλήθειαν».

Οι ιδιότητες του φωτός είναι πολλές και σπουδαιές. Ας δούμε τις κυριότερες:

- Το φως είναι, πρώτ' απ' όλα, αναγκαίο για την ύπαρξη και διατήρηση της ζωής, αφού χωρίς αυτό οι φυτικοί οργανισμοί δεν θα μπορούσαν να φωτοσυνθέσουν και να παραγάγουν οξυγόνο, που είναι απαραίτητο για όλους τους ζωντανούς οργανισμούς. Κατ' ανάλογο τρόπο και οι μαθητές Του Χριστού, οι χριστιανοί, που είναι φορείς της αλήθειας, γίνονται το πνευματικό οξυγόνο της κοινωνίας που είναι απαραίτητο για την ψυχή των ανθρώπων.
- Το φως είναι, ακόμα, υπεύθυνο για την επιβίωση και αλληλεπίδραση του ανθρώπου με τον υπόλοιπο κόσμο αφού διαλύει και απομακρύνει το σκοτάδι που δημιουργεί ανασφάλεια και αβεβαιότητα. Όλες οι καθημερινές μας ασχολίες και εργασίες βασίζονται στην οπτική επαφή με το περιβάλλον. Χωρίς φως οι οφθαλμοί μας θα ήταν ανάπηροι, με αποτέλεσμα να είναι σχεδόν αδύνατο να εργαζόμαστε, να κινούμαστε αλλά και να απολαμβάνουμε τη ζωή. Έτσι και οι χριστιανοί μέσα στον κόσμο λειτουργούν ως πνευματικοί φάροι για τους υπόλοιπους, διαλύοντας τα πνευματικά σκοτάδια της αμαρτίας και των ποικίλων αιρέσεων.
- Είναι, τέλος, απαραίτητο το φως και για την ανάπτυξη του πολιτισμού, αφού χωρίς αυτό θα ήταν αδύνατο να γραφούν και να διαβαστούν βιβλία, να υπάρξουν σχολεία και πανεπιστήμια, να μορφωθεί ο άνθρωπος και να

προοδεύσει η επιστήμη. Μάλιστα δεν είναι τυχαίο που, κυρίως, σε χριστιανικές κοινωνίες, όπου έλαμψε το φως του Χριστού και του ευαγγελίου, αναπτύχθηκαν ο πολιτισμός και οι επιστήμες. Σε αντιδιαστολή με άλλες κοινωνίες, π.χ. μουσουλμανικές, όπου επικρατεί η πλάνη και το σκοτάδι, οι επιστήμες και ο πολιτισμός βρίσκονται ακόμη σε υπανάπτυκτο επίπεδο.

Εκτός, όμως, από τον ρόλο των χριστιανών ως φως μέσα στον κόσμο, στους αμέσως προηγούμενους στίχους, ο Κύριος επεσήμανε ότι οι μαθητές Του πρέπει να λειτουργούν και ως άλας της κοινωνίας: «Υμείς εστέ το άλας της γης». Μα και το άλας είναι εξίσου σπουδαίο και σημαντικό με το φως.

- Αποτελεί, αρχικά, συντηρητικό στοιχείο για τις τροφές προστατεύοντάς τις από την αλλοίωση και τη σήψη. Κατ' αναλογία και οι μαθητές του Χριστού, όσοι δηλ. πιστεύουν σ' Εκείνον και Τον ακολουθούν, αποτελούν το συντηρητικό στοιχείο της κοινωνίας αποτρέποντας την πνευματική σήψη και την ηθική κατάρπωση.
- Καυτηριάζει, ύστερα, τις πληγές και βοηθά στην επούλωσή τους. Έτσι και η ζωή των αληθινών χριστιανών ελέγχει τις συνειδήσεις εκείνων που ζούν μέσα στην αδικία και την ασωτία, καυτηριάζει τις παθογένειες της κοινωνίας και λειτουργεί ως παράδειγμα για τους άλλους.
- Τέλος, το άλας δίνει ουσία στα φαγητά, κάνοντάς τα εύγευστα. Έτσι και η αλήθεια Του Χριστού την οποία οι μαθητές Του ανά τους αιώνες πρεσβεύουν, δίνει πραγματική ουσία, αξία και νόημα στη ζωή του ανθρώπου.

Τα λόγια του Χριστού για το φως και το άλας δεν απευθύνονται μόνο στους Αποστόλους και τους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας. Αφορούν και όλους εμάς τους χριστιανούς που με το άγιο Βάπτισμα έχουμε ενδυθεί τον Χριστό. Καλούμαστε όλοι να λειτουργούμε μέσα στον κόσμο ως φωτεινοί φάροι που με τον ενάρτετο βίο μας θα γινόμαστε παράδειγμα για τους απομακρυσμένους από τον Χριστό ανθρώπους, που ζούν μέσα στην πλάνη και το σκοτάδι, αλλά και ως συντηρητικό στοιχείο της κοινωνίας από την ηθική έκλυση και εξαχρείωση.

Είναι φανερό ότι γύρω μας οι αιρετικοί και αυτοί που πολεμούν την Ορθοδοξία πληθαίνουν διαρκώς. Ο κίνδυνος αλλοίωσης του ορθόδοξου φρονήματος των πιστών είναι μεγάλος. Είναι, λοιπόν, ανάγκη εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί να ζούμε και να δρούμε μέσα στην κοινωνία ως φως και άλας. Σ' έναν κόσμο που, εν πολλοίς, κυριαρχεί το σκοτάδι οι χριστιανοί είμαστε το φως του κόσμου! Δεν πρέπει να συζηματιτούμε με το σκοτός «του αιώνας τούτου» ούτε να χάσουμε την αλιστική μας ιδιότητα, γιατί τότε, όπως μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Κύριος: «εις ουδέν ισχύομεν έτι, ει μη βληθήναι έξω και καταπατείσθαι υπό των ανθρώπων».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. δ΄ 22 - 27

Ευαγγέλιον: Ματθ. η΄ 28 - θ΄ 1

25 Ιουλίου 2021

«Και ιδού ώρμησε πάσα η αγέλη των χοίρων κατά του κρημού εις την θάλασσαν και απέθανον εν τοις ύδασι».

Ποικιλότροπο και καταστροφικό, παρουσιάζεται το έργο του διαβόλου. Έχοντας πάντα στόχο τον άνθρωπο, άλλοτε τον ωθεί στην αμαρτία, απομακρύνοντάς τον έτσι από τον Θεό, άλλοτε, τον απομονώνει από τον συνάνθρωπο και σε ορισμένες περιπτώσεις τον σπρώχνει σε αντικοινωνικές εκδηλώσεις. Όλες αυτές τις καταστροφικές ενέργειες του διαβόλου μάς περιγράφει το σημερινό ευαγγέλιο.

Ο Χριστός και οι μαθητές Του, πλησιάζουν να μπουν στην πόλη των Γεργεσηνών, όταν συνάντησαν στον δρόμο τους δύο ανθρώπους που έρχονταν από τα μνήματα. Ήταν δύο δαιμονισμένοι. Οι δικοί τους, για να τους περιορίσουν τους έδεναν με αλυσίδες. Εκείνοι, όμως, έσπαζαν τα δεσμά και γυμνοί περιπλανιόντουσαν στις ερημιές, τρομοκρατώντας τους πάντες. Σε μια έξοδο τους από τα μνήματα όπου κρυβόντουσαν, συνάντησαν τον Κύριο, ο οποίος με την απόλυτη κυριαρχία που εξασκεί επι των πονηρών πνευμάτων, τους θεράπευσε κατά τον τρόπο που μας διηγείται το ευαγγελικό ανάγνωσμα.

Μόλις είδαν τον Χριστό φώναξαν: «τί ημίν και σοί, Ιησού υιέ του Θεού; Ήλθες ώδε πρό καιρού βασανίσαι ημάς;». Ο Χριστός εκδήλωσε την αγάπη του ελευθερώνοντας θαυματουργικά τα δυστυχημένα αυτά πλάσματα από την κυριαρχία των δαιμόνων. Διέταξε τους δαίμονες να φύγουν και τους επέτρεψε, μετά από παράκληση των ίδιων, να μπουν σ΄ ένα κοπάδι χοίρων, που έβοσκε εκεί κοντά. Και οι μέν χοίροι όρμησαν στον γκρεμό και πνίγηκαν στη θάλασσα, οι δε δαιμονισμένοι ήρθαν και κάθισαν στα πόδια του Χριστού «ιματισμένοι και σωφρονούντες» (Λουκ. 8, 35). Έτσι, τους βρήκαν οι συμπολίτες τους που μαζεύτηκαν εκεί μόλις πληροφορήθηκαν όλα τα διαδραματισθέντα.

Εκ πρώτης όψεως κυριευμένοι υπό των δαιμόνων ήσαν μόνο οι δύο οι οποίοι και θεραπεύθηκαν από τον Κύριο. Η εξέλιξη, όμως, των πραγμάτων απέδειξε ότι δαιμονόπληκτοι είχαν καταντήσει όλοι οι Γεργεσηνοί, οι οποίοι και έμεναν αθεράπευτοι, αφού επέμειναν και πέτυχαν την απομάκρυνση του Χριστού από την περιοχή τους.

Η κατάσταση της πώσης είναι τέτοια που νεκρώνει ολότελα την ανθρώπινη συνείδηση. Ο άνθρωπος πελαγοδρομεί μέσα στην παρανομία αποκρούοντας κάθε παιδευτική επέμβαση του Θεού. Κάτι τέτοιο συνέβη και με τους κατοίκους της χώρας των Γεργεσηνών. Αυτοί δεν αρκέστηκαν στην απλή παραβίαση του Μωσαϊκού νόμου, του νόμου του Θεού, που απαγόρευε να τρώνε χοιρινό κρέας, αλλά ανέπτυξαν ολόκληρο εμπόριο ασχολούμενοι

με την κοιροτροφία. Γι' αυτό, άλλωστε, επέτρεψε ο Κύριος την μεγάλη ζημιά του πνιγμού των χοίρων, μήπως συνέλθουν και μετανοήσουν, αλλά δυστυχώς τίποτα. Επέδειξαν με τη συμπεριφορά τους ότι όχι μόνο ήταν αμαρτωλοί αλλά και πορωμένοι. Η αμαρτία τους έκανε τόσο σκληρούς έτσι ώστε να μην θέλουν να μετανοήσουν. Βγήκαν έξω από την πόλη για να συναντήσουν τον Χριστό, όχι για να τον ευχαριστήσουν ή για να τον παρακαλέσουν να μείνει κοντά τους ή έστω να εκδηλώσουν μετάνοια για την παρανομία τους, αλλά βγήκαν για να Τον διώξουν από τα μέρη τους. Ο Θεός βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους με τη βαθιά επιθυμία να τους σώσει· και όμως αυτοί απορρίπτουν την προσφορά.

Τους δαιμονισμένους Γεργεσηνούς τους θεράπευσε ο Χριστός. Τον δαιμονισμένο άνθρωπο της εποχής μας και της κοινωνίας μας καλείται να θεραπεύσει η Εκκλησία. Γιατί η εκκλησία είναι ο Χριστός «ο εις τους αιώνας παρατεινόμενος» όπως εύστοχα διατύπωσε ο ιερός Αυγουστίνος. Είναι έργο της Εκκλησίας να θεραπεύει όλο τον άνθρωπο. Να ορθώνει το ανάστημά της μπροστά στους άρχοντες του κόσμου τούτου, τους ισχυρούς του ανάλητου κεφαλαίου και της υλικής και πνευματικής βίας και να διεκδικεί τον δίκαιο σεβασμό που όλοι οφείλουν στον άνθρωπο, την «εικόνα του Θεού».

Σαν τον στοργικό πατέρα της γνωστής παραβολής και η Εκκλησία αγωνιά και αναμένει με ανοικτές αγκάλες τα επιστρέφοντα «άσωτα» παιδιά της και με προθυμία και χωρίς οποιοδήποτε στιγματισμό, θύει για χάρη τους «τον μόσχον τον σιτευτόν».

Αδελφοί, στώμεν καλώς! Ας μην επαναπαυόμαστε στη χριστιανική μας ιδιότητα. Ο διάβολος παραμονεύει για να αναμοχλεύσει κάποιο πάθος μας, να αναδείξει κάποιο αδύνατο σημείο μας. Ας προσέξουμε ιδιαίτερα. Προπαντός, όμως, ας γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος δεν είναι έρμαιο του διαβόλου. Ο Χριστός ήλθε να καταλύσει το κράτος του διαβόλου. Αυτό έκανε σήμερα στους δυο δαιμονισμένους. Αυτό κάνει πάντα. Ας αποφύγουμε το παράδειγμα των Γεργεσηνών, οι οποίοι αρνήθηκαν την παρουσία του Χριστού κοντά τους και Τον εξόρισαν από τη ζωή τους γιατί έλεγχε την ανομία τους. Δικό μας καθήκον είναι να καταφεύγουμε κοντά Του με πίστη και να του λέμε «Κύριε, ρύσαι ημάς από του πονηρού»· Αμήν.

Ιερομόναχος Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8
1 Αυγούστου 2021

**«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών, είπε τω παραλυτικῷ...
αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου».**

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, αγαπητοί αδελφοί, ότι ο παραλυτικός που έκαμε καλά ο Κύριος, και πίστη είχε και πόθο να απαλλαγεί από το βάρος των αμαρτιών του. Όμως ο ιερός ευαγγελιστής δεν σημειώνει αυτή την ψυχική διάθεση, που σχεδόν σε κάθε άλλο θαύμα του Ιησού τονίζεται πάντα. Δεν υπογραμμίζεται εδώ η πίστη του αρρώστου, την οποία βραβεύει η θεία Χάρις, φέροντας τη θεραπεία. Εδώ τονίζεται κάτι άλλο: η πίστη των οικείων του ανθρώπου, τον οποίο η Χάρις κάνει καλά σωματικῶς και ψυχικῶς. «Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό... σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου».

Προσέξτε εδώ κάτι πιο καταπληκτικό από μια ανάλογη περίπτωση, από ένα άλλο θαύμα, που μας απασχόλησε σε μια από τις προηγούμενες Κυριακές. Θυμάστε το περιστατικό το σχετικό με τη θεραπεία του δούλου του Ρωμαίου εκατόνταρχου. Κι εκεί δεν βραβεύτηκε παρά η πίστη ενός οικείου, του εκατόνταρχου, που ζήτησε από τον Κύριο την ίαση για ένα αγαπημένο πλάσμα.

Αλλά εκεί μεν δόθηκε μονάχα η σωματική θεραπεία. Εδώ, όμως δόθηκε και η συγχώρηση των αμαρτιών, πράγμα μεγαλύτερης σημασίας και πιο ακριβής αξίας.

Τι μας διδάσκει, λοιπόν, αυτό το ευλογημένο προηγούμενο; Τι συμπέρασμα βγαίνει από το σημερινό θαύμα; Ότι για όσους αγαπάμε, μπορούμε με ελπίδα και βεβαιότητα να παρακαλούμε τον Σωτήρα μας, ώστε όχι μόνο από σωματικά δεινά να πετύχουμε την απαλλαγή τους, αλλά ακόμη να πετύχουμε την αναγέννησή τους, αν βρίσκονται μέσα στην αμαρτία και δεν πωρώθηκαν.

Συνήθως σκεπτόμαστε και λέμε ότι για να σωθεί μια ψυχή, χρειάζονται δύο πράγματα, η καλή της θέληση και η Χάρις του Θεού. Πολλές φορές, όμως – όπως προκύπτει απ' ότι ακούσαμε σήμερα στο ιερό Ευαγγέλιο – χρειάζονται όχι δυο, αλλά τρία πράγματα: η καλή προαίρεση του αμαρτωλού, η Χάρις του Θεού, και κοντά σ' αυτά και οι προσευχές, οι δεήσεις, οι ικεσίες εκείνων που αγαπούν τον αμαρτωλό και λαχταρούν την έξοδό του από το κακό και την είσοδό του στην αγία ζωή.

Είσαι μητέρα και βλέπεις το παιδί σου να είναι ξεστρατισμένο από το θείο θέλημα; Είσαι σύζυγος και βλέπεις τον σύντροφό σου να είναι αλυσσοδεμένος από τον Σατανά; Είσαι φίλος και βλέπεις εκείνον που έχεις στην καρδιά σου, να περνά τις μέρες του δουλεύοντας στον πονηρό; Είσαι πολίτης και βλέπεις την πόλη όπου ζεις, την πατρίδα όπου κατοικείς, την οικουμένη όπου βρίσκεσαι, να στενάζει κατά ένα μεγάλο μέρος κάτω από το

πέλημα του Διαβόλου; Μην αποκάμεις στην προσευχή, μη σου απολείψει η πίστη. Ζητώντας με επιμονή τη Χάρη του Θεού, θα συντελέσεις στη σωτηρία εκείνων που ο Θεός θέλει να σώσει.

Ο άγιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς απευθυνόμενος στους γονείς τους λέει: όταν τα παιδιά σας ήταν μικρά, τους ελέγχετε ιστορίες για τον Χριστό, τους μιλούσατε γι' Αυτόν και τη ζωή Του. Τώρα που τα παιδιά σας μεγάλωσαν και δεν σας ακούν, να μιλάτε στον Χριστό γι' αυτά. Να ζητάτε το έλεος και τη χάρη Του, την προστασία και τη βοήθειά Του γι' αυτά.

Αλλά μόνος μου, θα πεις, είμαι τόσο ανάξιος κι έχω λίγο θάρρος να παρακαλέσω τον Κύριο για παρόμοια θαύματα. Είναι τόσο δύσκολο να ταιριάξουν στη δική μου περίπτωση τα λόγια του ευαγγελίου: «Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό...».

Αλλά δεν είσαι καθόλου μόνος. Εδώ στη γη, προσεύχονται με πίστη και άλλοι. Στον ναό, ενώνεις τη φωνή σου με τις φωνές τόσων και τόσων χριστιανών. Αλλά και πάλι δεν είναι μονάχα τόσοι και τέτοιοι αυτοί που παρακαλούν πιστά μαζί σου. Κι επάνω τον ουρανό θα βρεις αμέτρητους συμμετόχους και μάλιστα πολύ πιο δίκαιους, πολύ πιο ευπρόσδεκτους στις ικεσίες τους.

Ο Κύριος δεν θα ακούσει μόνο εσένα, αλλά και την Παναγία Μητέρα του, τις Ασώματες Δυνάμεις, τους προφήτες, τους δίκαιους, τους αποστόλους, τους μάρτυρες, τους οσίους, όλα τα τετελειωμένα πνεύματα, που θα επικαλεστείς για να μεσιτέψουν, να ζητήσουν από τον θρόνο της Χάριτος το αίτημα σου. Συλλογίστηκες ποτέ, ότι έχεις τόσους και τέτοιους γύρω σου; Κι ότι μπορείς να τους αναθέσεις τη συνηγορία για ότι ζητάς;

Πώς, λοιπόν είναι δυνατόν ο Κύριος να μη δει τη πίστη σου και να μην πραγματοποιήσει ότι του ζητάς, όταν αυτή η πίστη δεν είναι μονάχη της, αλλά ενωμένη με όλη την Εκκλησία, στη γη και πάνω στον ουρανό; Πώς είναι δυνατόν να μην επαναληφθούν και στη δική σου περίπτωση τα όσα σημειώνει σήμερα ο ιερός ευαγγελιστής για τους ανθρώπους εκείνους που έφεραν τον παραλυτικό ενώπιον του Ιησού;

Αγαπητοί αδελφοί, το Ευαγγέλιο δεν αποτελείται από γεγονότα που συνέβηκαν μια φορά κι απλώς τα ακούμε και τα μαθαίνουμε. Είναι προ παντός γεγονότα που επαναλαμβάνονται, ξανασυμβαίνουν σε κάθε αληθινά αφοσιωμένη καρδιά. Έτσι και με τους ανθρώπους που έφεραν στον Ιησού τον αμαρτωλό και άρρωστο και που βλέποντας την πίστη τους ο Ιησούς έκαμε καλά σωματικώς και ψυχικώς εκείνο τον παραλυτικό. Δεν είναι τρεις και τέσσερις και πέντε οι άνθρωποι εκείνοι. Είναι πάμπολλοι. Είναι, σε κάθε γενεά, όσοι με πίστη θερμή και ακλόνητη ζητούν από τον Σωτήρα τα θαυμάσια της Χάριτος του πάνω σε όσους χρειάζονται αυτή τη Χάρη.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

8 Αυγούστου 2021

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητά Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστην υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην

γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όρασή τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, αποδίδοντας την προέλευση των θαυμάτων στον διάβολο και όχι στον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδείς γινωσκέτω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει, δεν οργίζεται, δεν τους τιμωρεί, γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώνουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως και η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοιχτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† **Πρωτοσύγκελος Τυχικός**

ΚΥΡΙΑΚΗ - Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φίλιπ. β' 5 - 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38 - 42, ια' 27 - 28

15 Αυγούστου 2021

Από όλες τις γιορτές της Παναγίας η γιορτή της Κοιμήσεως είναι η πιο πολυύμνητη γιορτή και το λαμπρότερο γεγονός της ζωής της. Τίποτε άλλο από τη ζωή της στη γη δεν γιορτάζεται τόσο πανηγυρικά όσο η Μετάστασή της. Και παρόλο που είναι ένα πένθιμο και λυπηρό γεγονός, ακούονται στην Εκκλησία θριαμβευτικά άσματα που προκαλούν στους πιστούς αισθήματα χαράς και ουράνιας ευφροσύνης.

Στον βίο της βρίσκουμε θεία και ουράνια μεγαλεία, αλλά και πολλές θλίψεις. Μαζί της βάδιζε ο πόνος και η οδύνη. Τον Ευαγγελισμό ακολούθησαν οι υποψίες του Ιωσήφ, τη γέννηση του Υιού της τη συνόδευε ο κατατρεγμός του Ηρώδη. Τα θαύματα που έκανε ο Υιός της τα συνόδευαν οι διαβολές, συκοφαντίες και το δηλητήριο των Φαρισαίων και Γραμματέων. Ήταν δίπλα Του στον Γολγοθά, τον αντίκρουσε αιμόφυρτο μέσα στις ύβρεις και τα αναθέματα των Ιουδαίων. Και η ταπείνωσή της αυτή, την υψώνει από τη γη προς τον ουρανό, από την περιφρόνηση των ανθρώπων στη δόξα του Θεού.

Ο προφητικός λόγος του πρεσβύτερου Συμεών, κατά την Υπαπαντή του Χριστού, για τη Θεοτόκο, είναι σαφής: «την ψυχή σου θα την σχίσει στα δύο μαχαίρι». Μαχαίρι δίκικο οι συκοφαντίες, οι χλευασμοί, η πείνα, η δίψα και η σταύρωση του Υιού της.

Πόνεσε αλλά δεν ολιγοψύχησε, γι' αυτό και υψώθηκε. Η φτωχή κόρη της Ναζαρέτ έγινε η Μητέρα του Θεού, η Θεοτόκος Μαρία, η Αειπάρθενος και Μητροπάρθενος, η πλατυτέρα των Ουρανών, η Βασίλισσα αγγέλων και ανθρώπων, η τιμιωτέρα των Χερουβίμ και ενδοξοτέρα των Σεραφείμ, η προστασία των Χριστιανών. Είναι η υπερευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών όλων των αιώνων.

Είναι το μοναδικό πρόσωπο του οποίου η ζωή υπήρξε χωρίς σκιές. Γι' αυτό και σαν Βασίλισσα του κόσμου δεσπόζει παντού και στολίζει όλες τις εκδηλώσεις της ανθρώπινης ζωής. Οι ναοί, τα προσκυνητάρια, τα εικονίσματα, οι ακολουθίες και οι γιορτές προς τιμήν της, φανερώνουν τους δεσμούς της Παναγίας με τους Χριστιανούς που την ευλαβούνται τόσο πολύ.

Πόσοι δεν καταφεύγουμε σε αυτήν και εναποθέτουμε στην αγάπη της τις ελπίδες μας! Πόσες φορές, μέρα και νύκτα, δεν την επικαλεστήκαμε για να βρούμε προστασία, ασφάλεια, βοήθεια και παρηγοριά! Η Παναγία ποτέ δεν λείπει από τα χείλη και την καρδιά μας. Είναι η γιατρός, η προστάτρια και η υπέρμαχος στρατηγός του Έθνους μας.

Όλοι ερχόμαστε και φεύγουμε. Η Εκκλησία παραμένει ασάλευτη στους αιώνες. Αρκεί, όμως, εμείς οι πιστοί Χριστιανοί, χωρίς να κλονιζόμαστε από τα προβλήματα ή τις ασθένειες, να ζητάμε με υπομονή και πίστη τις πρεσβείες της, και ενισχυμένοι από τη Χάρη του Θεού να ζούμε όπως θέλει Αυτός. Και τότε η Παναγία μας θα είναι προστάτιδά μας και με τη μητρική της στοργή θα μας αγκαλιάζει, αφού είναι η μεγάλη μητέρα όλων των ανθρώπων.

Αν προσέξουμε την εικόνα της Κοιμήσεως θα δούμε ότι συγκεφαλαιώνει όλο το Μυστήριο, την πραγματικότητα δηλαδή της Εκκλησίας. Γιατί η Εκκλησία δεν είναι ένας ανθρώπινος αλλά είναι ένας θεανθρώπινος οργανισμός. Και όπως λέει ο απ. Παύλος είναι το ζωντανό σώμα που έχει κεφαλή και ακρογωνιαίο λίθο τον Χριστό, θεμέλιο τις οι ομολογίες των αποστόλων, των προφητών και των μαρτύρων και μέλη της όλους εμάς τους πιστούς. Η Εκκλησία είναι το αναστημένο και

θεωμένο σώμα του Χριστού και η Παναγία μητέρα μας είναι μητέρα του αναστημένου Χριστού και δική μας μητέρα.

Στην εικόνα, λοιπόν, της Κοιμήσεως, βλέπουμε συγκεντρωμένη όλη την Εκκλησία. Στο κέντρο ο Χριστός και η Παναγία. Γύρω οι Απόστολοι, οι Επίσκοποι, οι πιστοί, και οι Άγγελοι. Όλη η Θριαμβέβουσα Εκκλησία, αυτοί που αγωνίστηκαν στην επίγεια ζωή και εθριάμβευσαν. Καλούμαστε κι εμείς οι ζώντες, η Στρατευόμενη Εκκλησία, να αγωνιστούμε και να τους μιμηθούμε τηρώντας αυτά που πιστεύουμε.

Είναι, όμως, θλιβερό να βλέπεις χριστιανούς να εξαντλούν τη γιορτή αυτή στις διακοπές και στις διασκεδάσεις. Από τη μια η Εκκλησία μας, με την αυστηρή της νηστεία, αυτές τις ημέρες να μην επιτρέπει τους γάμους και τις βαπτίσεις και από την άλλη να βλέπεις κοινότητες, οργανωμένα σύνολα, συνδέσμους αποδήμων και πολλούς άλλους, να διοργανώνουν καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, χοροεσπερίδες, φεστιβάλ, ξέφρενα γλέντια κάθε μέρα, ακόμη και την παραμονή της γιορτής.

Κάθε νύκτα η Εκκλησία μας κτυπά τις καμπάνες και καλεί τους πιστούς να συμμετέχουν στις κατανυκτικότητες παρακλήσεις της Θεοτόκου, στον Εσπερινό, στον Όρθρο και τη Θεία Λειτουργία, για να τιμήσουν την μητέρα της ζωής όπως την τιμήσαν όλοι οι Απόστολοι, οι οποίοι άφησαν το αποστολικό τους έργο και με θαυμαστό τρόπο μεταφέρθηκαν κοντά στο νεκρό σώμα της. Και κάποιοι άλλοι να αγνοούν αυτό το μεγάλο θρησκευτικό γεγονός έχοντας στη σκέψη τους μόνο τα ταξίδια, τη διασκέδαση και την απόλαυση των υλικών αγαθών.

Έχει γίνει ο άνθρωπος λάτρης της ύλης και έπεσε με τα μούτρα στο χρήμα, στη σάρκα και στον βούρκο. Έχει σύνθημα το «φάγωμεν, πੀωμεν, αύριον γάρ άποθνήσκομεν».

Και οι νέοι μας τι ενδιαφέροντα έχουν; Ποια είναι τα πιστεύω και τα όνειρά τους; κάποτε αγαπούσαν τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας. Κάποτε πήγαν εθελοντές να πολεμήσουν στο πλευρό των Ελλήνων αδελφών τους το 1821, και 1940. Κάποτε πήραν τα βουνά εναντίον των Άγγλων κατακτητών, κάποτε αντιστάθηκαν στη βάρβαρη Τούρκικη εισβολή του 1974.

Τώρα πού κατάντησαν; Θεός τους το ποδόσφαιρο και τα πολιτικά κόμματα. Έφυγαν από τον δρόμο του Θεού, μικροί και μεγάλοι. Περνούν τα χρόνια της ζωής τους και δεν μπορούν να καταλάβουν ότι «πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα».

Σ' έναν τέτοιο κόσμο, λοιπόν, που έφυγε από τον δρόμο του Θεού και περπατάει στις σκοτεινές ατραπούς του διαβόλου, σ' έναν τέτοιο κόσμο που είναι απορροφημένος μόνο από ηδονές και από χρήμα, ακούεται σήμερα η φωνή του Χριστού να λέει, όπως είπε στη Μάρθα που τον διακονούσε, «κόσμε, κόσμε φροντίζεις και ασχολείσαι με πολλά, ένα πράγμα, όμως, σου είναι αναγκαίο». Και ποιο είναι αυτό; Αυτό που διάλεξε η Μαρία και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς: Να ακούει τη διδασκαλία του Χριστού.

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 – 17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 22 – 34

22 Αυγούστου 2021

«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε» (Ματθ. ιδ' 27).

Αναρίθμητες προκλήσεις, άλλοτε μικρές και άλλοτε μεγάλες, προβάλλουν καθημερινά και δοκιμάζουν τις αντοχές του ανθρώπου, πολλές φορές και την ίδια την πίστη του. Όταν μάλιστα αυτές επηρεάζουν άμεσα την επιβίωσή του ή ακόμα και την ίδια τη ζωή του, τότε ο άνθρωπος καταλαμβάνεται από κρίση πανικού. Έχει την αίσθηση ότι βρίσκεται στην έρημο ή και σε θάλασσα φουρτουνιασμένη, ιδιαίτερα όταν τα προβλήματα προβάλλουν σε ανύποπτο χρόνο. Και τότε προσμετρώντας τις δυνάμεις του διαπιστώνει ότι αυτές δεν είναι αρκετές. Διερωτάται, τι να κάνω; Υπάρχει διέξοδος;

Σε μια παρόμοια κατάσταση βρέθηκαν σήμερα και οι Μαθητές του Χριστού. Παρά το ότι, μόλις την προηγούμενη μέρα βίωσαν το θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων, εντούτοις, λόγω της θαλασσοταραχής και του δυνατού ανέμου δειλίασαν, τρόμαξαν. Αγνόησαν το γεγονός ότι ο Κύριος και Διδάσκαλός τους, ο Χριστός, όσο κι αν δεν ήταν σωματικά κοντά τους, εντούτοις δεν αγνοούσε τον κίνδυνο που αντιμετώπιζαν, ούτε και αδιαφορούσε. Μέσα από τη δική Του ανάβαση στο όρος, ήθελε να μας δείξει το δρόμο εξόδου από τα όποια αδιέξοδα. Ακόμα ότι, πέραν από τις ανθρώπινες δυνατότητες υπάρχει ο Θεός και ότι «παρά Θεώ πάντα δυνατά εστί» (Ματθ. ιθ' 26). Αρκεί ο άνθρωπος να ζητήσει τη βοήθειά Του: «Επικάλεσαί με εν ημέρα θλίψεώς σου και εξελούμαι σε και δοξάσεις με», υπογραμμίζει ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη, ενώ συμπληρώνει στην Καινή Διαθήκη: «Πάσαν την μέριμναν υμών επιρρίψατε επ' αυτόν, ότι αυτό μέλει περί υμών» (Α' Πέτρ. ε' 7).

Αφήστε όλες τις φροντίδες σ' αυτόν, γιατί αυτός φροντίζει για σας. Αυτά προτρέπει ο Απόστολος Πέτρος, έχοντας και τη σημερινή του εμπειρία. Ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο ότι, ενώ οι Μαθητές του Χριστού διέσχιζαν τη λίμνη της Γεννησαρέτ, αντιμετώπισαν θανάσιμο κίνδυνο, λόγω της θαλασσοταραχής και του δυνατού ανέμου. Παρά την εμπειρία τους αντιμετώπιζαν σοβαρό κίνδυνο αφανισμού. Ο φόβος και η απόγνωσή τους εκφράστηκε με τρόμο, σε σημείο που να μην αναγνωρίζουν ούτε τον Χριστό, καθώς περπατώντας πάνω στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, πήγαινε προς το μέρος τους. Τον θεώρησαν φάντασμα, κι αυτός ο τρόπος παρουσίας Του, τους φόβησε πιο πολύ από την τρικυμία και τον δυνατό άνεμο. Μέσα στη σκοτεινιά και την αδυναμία του ανθρώπου να ξεχωρίσει το πραγματικό από το φανταστικό ήταν φυσικό να κυριαρχήσει ο φόβος και η απόγνωση.

Όμως, πώς θα ξεχωρίσει ο άνθρωπος τον πραγματικό από τον φανταστικό κίνδυνο και προπαντός πώς θα τον ξεπεράσει; Η απάντηση είναι απλή. Μέσα από τη δύναμη της πίστης και ιδιαίτερα της βεβαιότητας ότι ο

Θεός, όχι μόνο είναι παρών, αλλά έχει και τη δύναμη και τη δυνατότητα να τον βοηθήσει αποτελεσματικά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Αυτός γαρ εἶρηκεν· ου μη σε ανώ, ουδ' ου μη σε εγκαταλίπω. Ὡστε θαρρούντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός και ου φοβηθήσομαι» (Εβρ. ιγ' 5-6). Και η υπόσχεση αυτή επιβεβαιώθηκε σήμερα από τον Χριστό. Γνωρίζοντας ότι οι Μαθητές Του θα αντιμετώπιζαν θανάσιμο κίνδυνο ήρθε για να τους σώσει. Τόσο μέσα από τον τρόπο, όσο και μέσα από την παρουσία Του τους έστειλε το μήνυμα, όχι μόνο της δυνατότητας, αλλά και της προσφοράς πραγματικής και αποτελεσματικής σωτηρίας. Περιπατώντας πάνω στη λίμνη και ακούοντας τους Μαθητές Του να κραυγάζουν από τον φόβο τους, ότι είναι φάντασμα, τότε τους μίλησε ο Χριστός και τους είπε: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ εἰμὶ. Μη φοβείσθε». Έχετε θάρρος, ἐγὼ εἰμαι. Μη φοβάστε. Δυο προτροπές και μια εγγύηση. Έχετε θάρρος. Μια προτροπή που τους έδινε θάρρος και μια που τους καλούσε να διώξουν το φόβο που προκαλούσε η ολιγοπιστία. Την ίδια, όμως, στιγμή τους πρόσφερε εγγύηση και ασφάλεια μέσα από τη δική Του παρουσία, «Εγὼ εἰμὶ».

Καθολικό το συναίσθημα των Μαθητῶν του Χριστοῦ, για τούτο και χρησιμοποιεῖ πληθυντικό. «Θαρσεῖτε» και «μη φοβείσθε». Αν και το συναίσθημα του φόβου ήταν και είναι σε παρόμοιες περιπτώσεις καθολικό, εντούτοις, το ξεπέρασμα του φόβου είναι υπόθεση ατομική. Και τούτο γιατί θα εξαρτηθεῖ από τον βαθμό της πίστεως του καθενός στο πρόσωπο του Χριστοῦ. Μια πίστη που προσπερνά δυσκολίες και κινδύνους, όσο κι αν ακόμη αυτοὶ εἶναι υπαρκτοὶ και αζεπέραστοι. Κατά συνέπεια, μέσα από την πίστη θα επιβεβαιωθεῖ η απόλυτη εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστοῦ. Έτσι, αν το «Θαρσεῖτε» ήταν η πρώτη κίνηση για την αποκατάσταση της πίστεως, τότε η επόμενη κίνηση θα εἶναι η υλοποίηση της προστακτικῆς εντολῆς του Χριστοῦ. Μέσα από το «ὑπάγε» που εἶπε στον τυφλό και το «ελθέ» που εἶπε σήμερα στον Πέτρο, με την υλοποίησή τους, θα γινόταν και η καθοριστική κίνηση για την επιβεβαίωση της πίστεως στο πρόσωπο του Χριστοῦ. Αντίθετα, όταν η πίστη τεθεῖ υπό αμφισβήτηση, τότε και το αποτέλεσμα θα εἶναι αρνητικό και θα καταλήξει στην ολιγοπιστία. Την ίδια κατάληξη θα έχει η πίστη, όταν προβάλλει μια ἄλλη νοσηρή πίστη, αὐτῆ της ἐπαρσης, του εγωισμοῦ, ὅπως ἐγινε σήμερα και με τον Πέτρο.

Εἶπε ο Πέτρος: «Κύριε, αν εἶσαι ἐσύ, δώσε εντολή να ἐρθω κοντά σου περπατώντας στα νερά». Έτσι κι ἐγινε. Αφού πήρε την εντολή «ἐλα», ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοῖο κι ἄρχισε να περπατά πάνω στα νερά. Βλέποντας, ὁμως, τον ισχυρό ἄνεμο φοβήθηκε κι ἄρχισε να καταποντίζεται. Στις κραυγές του Πέτρου ανταποκρίθηκε ο Χριστός. Ἄπλωσε το χέρι, τον ἐπίασε και του εἶπε: «Ολιγόπιστε! εἰς τι ἐδίστασας;» Ο φόβος και η ολιγοπιστία, ὅπως συνέβη σήμερα με τον Πέτρο, οδηγούν στον βέβαιο καταποντισμό. Αντίθετα η πίστη και μάλιστα η πίστη στο πρόσωπο του Χριστοῦ αποτελεί το σίγουρο θεμέλιο της ζωῆς.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ - ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΙΜΙΑΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιγ' 25 - 32

Ευαγγέλιον: Μαρκ. στ' 14 - 30

29 Αυγούστου 2021

Είναι προτροπή της Αγίας Γραφής να τιμούμε τις μνήμες των αγίων με εγκώμια, με ύμνους και λόγια επαινετικά. Γράφει χαρακτηριστικά: «μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων». Κι αν απαιτούνται εγκώμια κατά τις μνήμες των δικαίων, πολύ περισσότερο αυτό ισχύει για τον Τίμιο Πρόδρομο, τον «σεβασμιώτερο των προφητών». Όταν, όμως, το Δεσποτικό στόμα τον ονόμασε «μείζονα εν γεννητοῖς γυναικῶν», τι μπορούν να προσθέσουν τα δικά μας εγκώμια, διερωτάται ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμᾶς: «Τις ὕμνος ἀρκέσει ἀφικέσθαι τοῦ ὕψους τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ, ὃν ἀπάντων μείζονα Χριστὸς ἔδειξε;». Ο ὁσίος Θεόδωρος ο Στουδίτης σημειώνει σχετικά πως κάθε ἅγιος εγκωμιάσθηκε ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἐφάμιλλο στὴν αγιότητα, ὁ ὑψηλὸς στὴν ἀρετὴ ἀπὸ κάποιον ἰσάξιο καὶ ὁ μετριώτερος ἀπὸ κάποιον πιο μέτριο. Αὐτὸ το ἐγκώμιο, ὅμως, προέρχεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ, τοῦ ὁποῦ ο λόγος εἶναι τέλειος καὶ ἀψευδής.

Δεν τὸν ονόμασε ἀπλῶς προφήτη ἢ ἀνώτερο ὅλων τῶν Προφητῶν, ἀλλὰ ἀνώτερο καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν γεννηθεῖ μέχρι τότε. Ο Τίμιος Πρόδρομος βρίσκεται στὶς κορυφογραμμὲς τῆς αγιότητας. Εἶναι προφήτης, ἀπόστολος, ὁσίος, ὁμολογητὴς καὶ μάρτυρας. Εἶναι ὁ διαπρύσιος κήρυκας τῆς μετάνοιας καὶ ὁ ἀτεγκτος ἐλεγκτὴς τῆς ἀνομίας καὶ τῆς διαφθοράς. Ἀφθαστὸ τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ τοῦ μεγαλείου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν θέτει μετὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ τοποθετεῖ πάντοτε τὴν εἰκόνα τοῦ δίπλα ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Χριστοῦ.

Μα πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς ἐλευσης τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο, αὐτὸς ποὺ ἀνοίξε τὸν δρόμο γιὰ νὰ περάσει ὁ Λυτρωτὴς. Εἶναι ὁ μεγάλος ἀγγελιοφόρος τῆς πιο χαρμόσυνης καὶ ἐλπιδοφόρας ἀγγελίας ὅλων τῶν ἐποχῶν: τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσης καὶ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ὑπῆρξε κορυφαῖο ὄργανο τῆς θείας πρόνοιας καὶ διαδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλο στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου τῆς θείας Οικονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Εξάλλου γι' αὐτὸ λέγεται πρόδρομος, διότι προειδοποίησε ἀλλὰ καὶ προσοδοποίησε.

Οἱ ἄλλοι προφῆτες προφήτευσαν μόνο. Ο Ἰωάννης καὶ προφήτευσε καὶ προφητεύθηκε. Ἦδη ὁ Μαλαχίας τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται σαν προάγγελος τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ, σαν πρόδρομος τῆς πρώτης παρουσίας Του. Προφήτευσε γι' αὐτὸν ὁ Ἡσαΐας προκαταγγέλλοντας τὸ κηρυκτικὸ τοῦ ἔργο μέσα στὴν ἔρημο. Τὸν προφήτευσε κι ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὅταν ἀπεστάλη νὰ πληροφορήσει τὸν Ζαχαρία γιὰ τὴ θαυμαστὴ γέννησή του. Ο ἓνας Ἄγγελος προφήτευσε γιὰ τὸν ἄλλο Ἄγγελο. Τὸν ονόμασε «μέγαν». Οἱ ἄνθρωποι δίνουν τὸν τίτλο τοῦ μεγάλου σὲ ὅσους διαπρέπουν στὸν στίβο τοῦ πολέμου, τῆς επιστήμης, τῶν γραμμάτων. Ο Ἄγγελος δίνει τὸν τίτλο τοῦ μεγάλου σ' ἓναν ἐρημίτη, σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ διαπρέψει στὸν στίβο τῆς αγιότητας. Τὸν σπουδαῖο προδρομικὸ τοῦ ρόλου προφήτευσε καὶ ὁ ἴδιος τοῦ ὁ πατέρας, ὁ Ζαχαρίας, μετὰ τὴ γέννησή του, στὴν περίφημη ὠδή του.

Ὅλοι οἱ προφῆτες κλήθηκαν στὸ προφητικὸ ἀξίωμα σὲ ὠριμὴ ἡλικία. Ο Ἰωάννης κλήθηκε στὸ προφητικὸ ἔργο πρὶν συλληφθεῖ στὴν κοιλία τῆς στείρας μητέρας του. Ἦταν, ἀκόμα, ὁ πρώτος ποὺ ἀναγῶρισε καὶ ὁμολόγησε τὴ θεότητα

του Χριστού, σκιρτώντας ως έμβρυο στη μήτρα της Ελισάβετ κατά τη συνάντησή της με την Παναγία.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής θεωρείται ο εωσφόρος αστήρ, δηλ. το αστέρι της αυγής, ο αυγερινός. Αν ο παλαιός εωσφόρος απομάκρυνε τον άνθρωπο από τον Θεό, διαβάλλοντάς Τον, ο νέος εωσφόρος, ο Ιωάννης, οδήγησε τους ανθρώπους στον Χριστό, προβάλλοντάς Τον ως τον αναμενόμενο Μεσσία και Λυτρωτή. Αν ο πρώτος εωσφόρος ως αρχηγός του κορυφαίου αγγελικού τάγματος ήταν πλησιέστερα στον Θεό, ο δεύτερος εωσφόρος, ήταν ο επίγειος Άγγελος, που συγγένευε και σαρκικά με τον θεάνθρωπο αλλά, το σπουδαιότερο, ήταν πλησιέστερος προς τον ερχόμενο Χριστό. Πλησιέστερος χρονικά και πνευματικά. Γιατί όπως ο αυγερινός προηγείται της αυγής και η ξεχωριστή του λάμψη προαναγγέλλει την ανατολή του ήλιου, έτσι και ο Ιωάννης είναι το φαεινό άστρο που προανήγγειλε την ανατολή του «νοητού Ηλίου της δικαιοσύνης».

Όλοι οι άλλοι προφήτες προείδαν τον Χριστό με τα προφητικά τους κυάλια. Ο Ιωάννης όχι μόνο τον είδε αυτοψεί αλλ' αξιώθηκε να τον υποδεχθεί στα ρείθρα του Ιορδάνη και να τον συστήσει στους ανθρώπους λέγοντας: «Ίδε ο αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου». Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος προηγήθηκε για να ετοιμάσει στις καρδιές των ανθρώπων τον δρόμο για τον Χριστό, τόνιζε, όμως, ότι «ο οπίσω μου ερχόμενος έμπροσθέν μου γέγονεν». Γνώριζε ότι ο Χριστός, ως Θεός, προηγείται απείρως και του ίδιου και όλων των ανθρώπων.

Είχε επίγνωση ότι δεν ήταν ο ίδιος το φως, αλλ' ήλθε για να δώσει μαρτυρία για τον Χριστό που είναι το «φως το αληθινόν». Ο Χριστός, βεβαίως, δεν είχε ανάγκη προβολής και μαρτυρίας όπως δεν έχει ανάγκη διαφήμισης ο ήλιος. Ο άνθρωπος, όμως, που ήταν κλεισμένος στα υπόγεια της πλάνης και του σκοτούς, είχε ανάγκη από κάποιον που θα τον έπαιρνε από το χέρι και θα τον οδηγούσε στο φως του ήλιου. Αυτό το νόημα είχε η μαρτυρία του Ιωάννη. Εκείνος είναι ο χειραγωγός που πήρε τους ανθρώπους και τους οδήγησε στο φως, δηλ. στον Χριστό. Όπως στα σπίτια μας το φως υπάρχει και δεν έχει ανάγκη διαφήμισης και προβολής αλλ' αν δεν γυρίσει κάποιος τον διακόπτη το φως παραμένει ανενέργητο, έτσι και ο Ιωάννης αυτό έκανε. Έστρεψε τον διακόπτη του ενδιαφέροντος των ανθρώπων στον Χριστό.

Μπορούμε, λοιπόν, να κατανοήσουμε από τα πιο πάνω το μεγαλείο και την ασύγκριτη υπεροχή του Ιωάννη του Βαπτιστή από όλους τους άλλους προφήτες και δικαίους. Αρκεί σε μας η μαρτυρία του για τον Χριστό: «Καγώ εώρακα και μεμαρτύρηκα, ότι ούτος εστίν ο Υιός του Θεού» και για τον Ιωάννη αρκεί η μαρτυρία του Χριστού: «Σοι δε αρκέσει η μαρτυρία του Κυρίου, Πρόδρομε».

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πε.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	1/8	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	4/7	ΝΑΤΑ	Πε.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εσπ.)
Σα.	10/7	ΚΟΥΚΛΙΑ	Πα.	6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Κυ.	11/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	8/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ.	11/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Παΐσιος (Εσπ.)	Σα.	14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Τε.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Πα.	16/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Πε.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
Σα.	17/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Κυ.	22/8	ΠΩΜΟΣ
Σα.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εσπ.)	Κυ.	29/8	ΚΕΔΑΡΕΣ
Κυ.	18/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυσινή (Εσπ.)
Δε.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εσπ.)			
Σα.	24/7	ΑΛΕΚΤΟΡΑ (Εσπ.)			
Κυ.	25/7	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ			
Κυ.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)			
Δε.	26/7	ΜΗΛΙΟΥ			
Δε.	26/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εσπ.)			
Τρ.	27/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	1/7	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Μαυρίκιος	Κυ.	1/8	ΣΤΑΥΡΟΚΟΜΗ
Κυ.	4/7	ΜΕΣΑΝΑ	Δε.	2/8	ΛΕΜΠΑ
Τρ.	6/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Γεώργιος Φτωχός	Πα.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ
Σα.	10/7	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Εφημία	Σα.	7/8	ΚΟΙΛΗ, Άγιος Δομέτιος
Δε.	12/7	ΔΡΟΥΣΙΑ, Άγιος Παΐσιος	Τε.	11/8	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πα.	16/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Πε.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Σα.	17/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Πα.	20/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης
Κυ.	18/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος	Δε.	23/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Παναγία Παραδεισιώτισσα
Τρ.	20/7	ΠΟΛΕΜΙ, Προφήτης Ηλίας	Πε.	24/8	Ι.Μ. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπν)
Δε.	26/7	ΚΟΥΡΔΑΚΑ	Κυ.	29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Τρ.	27/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ	Δε.	30/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυσινή

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org